

Není všechno zlato co se třpytí

O znovuzrození legendy The Primitives Group of Prague

Ivan Hajniš popisuje v této knížce některé problémy a konflikty, které vznikly mezi některými členy při budování, doladování a růstu legendární kapely The Primitives Group of Prague na jejich trnité cestě českým dólíčkem showbyznysu

IVAN HAJNIŠ

PRAGO/LINE

IVAN HAJNIŠ

Není všechno
ZLATO
co se třpytí

IVAN HAJNIŠ

Není všechno
ZLATO
co se třpytí

PRAGO *LINE*

© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2024
© Text: Ivan Hajniš, 2024

ISBN: 978-80-7517-054-5

Není všechno zlato co se třpytí

◀ aneb nová knížka Ivana Hajniše o dobrodružné cestě nově zrozených The Primitives Group of Prague divokým šoubyz-nysem České republiky

Možná že si někteří řeknou, co si to ten Hajniš zase vymýšlí? Nějaká jeho nová kniha? Vždyť divných knížek, románů, kuchařek atd. jich tady v českém doličku vychází každý den několik. Skoro každý známější herec, kuchař, modelka, politik i trochu úspěšnější sportovec píše paměti ze svých životů, úspěchů i neúspěchů. Kuchaři vymýšlejí nové recepty, modelky tisknou fotografie ve výročních kalendářích, kde odhalují svoje ještě neuvadlá těla a štvou tím ty ženský, který bohužel tak dobře vyvinutý do krásy nejsou. Komentují svoje výtvořky, že je to jakoby pro charitu, ale o gáží, které za poloporno fotky vyfasují, nikde moc nemluví. Běhají po charitativních akcích a rautech, které nějakéj bohatej týpek vždy rád zaplatí, jen aby se blejksly v nějakém bulváru ve společnosti celebrit. Tam se nacpou zdarma dobrotama, vypijou dobrý drahý vína a se slávou podepisují ty svoje divný výtvořky, fotografie, kde v různých nepřírozených pozicích ukazují jejich pěkný pevný prdelky a kozy, častokrát s implantáty od drahých plastických chirurgů, zastrčené schválně napůl, aby byly co nejvíce vidět v drahým, vysoce předraženým prádýlku.

Tak jsem si řekl, proč se jen tak flákat, když jsem vlastně již několik let v krásném věku docela zdravého penzisty rockera, ale cvičit od rána do noci na kytaru, to prostě nejde. Koukat na televizi nebo chodit na procházky v dešti a zímě, to mě taky moc nebere. A třeba se mi podaří ve volném čase, kterého mám docela dost, sesmolit něco, co bude čitelný, pravdivý a zajímavý. Možná že někoho to moje vyprávění, kdy popíšu divné charaktery některých muzikantů, kteří prošli novou sestavou The Primitives Group of Prague, překvapí.

A potom budou mít kritici a chytrý lidi zase o čem psát, třeba na Facebooku, pomlouvat moji češtinu a divné výrazy, které používám, a budou ze mě možná dělat divného debila nebo závistivého blázna, když zde napíšu, jak nemám rád ten český mainstream, který založili bolševici v minulém století, když uzavřeli naši republiku před západní kulturou

a nutili nás do ruských sraček. Bude mě to ale určitě bavit, poslouchat a možná číst kritiku na tento můj výtvar. Takže – když se vám to, co jsem zde popsal, bude líbit, tak fajn. A když nebude? Nedá se s tím nic dělat, než že tu moji, tuhle knížku, do které právě koukáte, někam vyhodíte nebo zastrčíte, a ukážete ji třeba někdy později svým kamarádům – co že to ten blázen Hajniš zase sesmolil a vypustil do světa intrik, závisti a podrazů.

Pravěk šedesátých let

Mlaďoši, kteří se narodili někdy v devadesátých letech do již svobodného Československa, později České republiky, o nějaké slavné kapele The Primitives Group z šedesátých let, kdy to pro ně je pravěk, nikdy neslyšeli. Možná právě proto tuto knížku píšu. Chci ukázat těm, kdo se třeba trochu zajímají o historii českého bigbítu a rocku, kus pravé historie vzniku československého undergroundu v šedesátých letech. Moc mě štve a mrzí mě to, že se o velké legendě The Primitives Group, která byla jako jedna z prvních hudebních skupin na světě, která používala při koncertech ohně, vodu, zvukové a filmové efekty, šminky, speciální svítící show obleky, luminiscenční světla i živá zvířata, ryby, holubice, mnoho let před vznikem slavné kapely THE KISS z USA, dost málo mluví. Dokonce jsme z jedné dívky při slavném koncertu Bird Feast v Music F Clubu v Praze na Smíchově udělali husu nebo nějakého jiného divně opeřeného ptáka. Polepili jsme tu fajn nahatou holku perím. Seděla, pololežela chudák zkroucená v malé skleněné vitríně v baru před vchodem do lokálu, kde se ty slavné koncerty odehrávaly. Přežila díkybohu odpolední i večerní koncert. V těsné skleněné vitríně se tam asi 5 hodin potila a lapala po vzduchu. Neměla přívod čerstvého kyslíku. Asi se to odvážné děvče trochu dusilo. Narovnat se v těsném prostoru nemohla. Zasklená vitrína, do které jsme ji nacpali, bylo vlastně trochu větší akvárium. Škoda, že nebylo vodotěsné. Když jsme později v F Clubu na Smíchově dělali další dva bláznivé koncerty Fish Feast – svátek ryb, svlékli bychom to děvče do nahoty a nechali ji v tom akváriu nahatou plavat jako mořskou pannu. To bohužel z technických důvodů s všeho ochotnou holkou podniknout nešlo. Asi by byl slavný Music F Club vytopen vodou. To by byla pecka! Byla velkou fanynkou naší kapely, kterou jsme po odehrání koncertu v kulturáku na Prostějovském Majálesu 1968 unesli do Prahy.

Byli jsme jedni z prvních mániček v Praze, kluci s dlouhými vlasy až na ramena, kteří provokovali tehdejší dělnickou třídu a pochopitelně i bolševickou policii. Dnešní rozmazlená mládež si nedokáže představit

tu divnou dobu v bolševických šedesátých letech, kdy nás policajti tloukli, kdy nás nepouštěli právě kvůli delším vlasům do hospod a kdy nás na každém kroku díky tomu dlouhému háru soudruzi šikanovali. A přesto – dokázali jsme se zázračně stát i v tomto podivném komunistickém režimu slavnou, jednou z mála profesionálních kapel, která vyprodávala divadla, kulturáky i velké sportovní haly. Dokonce, což byla velká rarita, jsme i na koncerty do Bratislavy a později do Ostravy letěli letadlem.

O této době, vzniku Primitivů 1964 až do jejich zániku na jaře 1969, jsem již napsal a vydal v nakladatelství kamaráda Jindřicha Krause Pragoline v roce 2019 úspěšnou knížku *Legenda The Primitives Group*.

V této nově napsané knížce, kterou jsem nazval „Není všechno zlato co se třpytí“, se asi dotknu trochu brutálně lidí, kteří v podstatě nejsou tak zlí, jak o nich píšu. Zasloužili se o vznik a pokračování legendy The Primitives Group a za to jsem jim vděčný a musím jim poděkovat. V kapelách se dějí divné věci, které normální lidé asi nepochopí a můžou na to nahlížet jiným pohledem. Muzikanti jsou divná kategorie zvířat. Ve skupinách, kde se setkávají silní jedinci, kteří chtějí prosazovat každý tu svoji pravdu, to mnohdy skřípe, a pak dojde ke konfliktům, které končí

Úspěšná knížka, kterou se mi podařilo sesmolit a vydat v roce 2019

buď rozpadem kapely, nebo náhradou a vyhazovem jednoho nebo více členů. To je vždy nepříjemné, a potom jdou fámy mezi lidmi, kdo že je ten hodný a kdo je ta zlá kurva, která to vše zavinila. Zde v této knížce možná budu za kurvu já. Proto, že o našich konfliktech takto veřejně píšu. Vše se ale odehrávalo tak, jak zde popisuji. Snad mi to dřívější kamarádi a později asi trochu nepřátelé, když jsem je z kapely z různých důvodů vyhodil, nějak odpustí.

Za svůj dlouhý a bohatý život jsem si toho fakt dost užil. Viděl a naučil jsem se věci, které se ve škole v lavicích nebo někde doma naučit nedají. Projedil jsem s muzikou spoustu západních zemí, když muzikanti, ale i normální lidé v socialistickém Československu byli nuceni žít za zaminovanými hranicemi a bolševik je na Západ nepouštěl. Krom toho je bolševik nutil k poslechu strašných hudebních sraček typu Kupředu levá, zpátky ni krok a propagandistických filmů ze Sovětského svazu. Ovlivnili a zkazili na dlouhá léta vkus celých generací mladých lidí vývojem šílené pop muziky s bolševiky cenzurovanými texty. Pro nás rockery to bylo neakceptovatelné. Nenáviděli jsme ty prostáčky, komerčáky, muzikanty a zpěváky, kteří se živilí tou divnou slizkou československou pop muzikou. Byli moc opatrní, aby náhodou nenaštvali bolševika. A ta vlna paskvilu, main stream české pop muziky stále pokračuje, za podpory skoro všech radiostanic, kde rozhodují o tom, co se bude vysílat, jenom peníze!

Ale pár kapel, pro které si někdo vymyslel srandovní nečeské jméno bigbít, bolševik nechal přeci jenom v těch šedesátých letech hrát a dokonce se staral i o vše ostatní praktické kolem koncertů, asi proto, aby přetáhli alespoň pár mladochů na jejich stranu. A podařilo se to, někteří slavní zpěváci a zpěvačky do komunistické strany dokonce i vstoupili, aby mohli zpívat a hrát. Dnes se za to omlouvají, jako třeba Vašek Neckář, a lidem je to stejně již fuk a chodí hojně na jejich koncerty. Bolševici ve vládě museli trochu rock'n'rollu mladým lidem ale stejně povolit, i když se jim to asi moc nelíbilo. Mladěši jako my poslouchali oblíbené Radio Luxemburg, kde mohli slyšet velké hity The Shadows s Clifem Richardem, Elvisem Presleym, The Animals, The Yarbuds, The Kings, The Beatles, The Rolling Stones a jiných.

V Praze vzniklo začátkem šedesátých let několik profesionálních kapel, i když jich nebylo hodně. Uvedu některé známější, jako např. Olympic, Flamengo, Hell's Devils, Matadors, Komety, Mefisto, George & Beatovens, Rebels, Framus Five.

Tak to bylo i s naší kapelou The Primitives Group. Měli jsme tenkrát asi velké štěstí, že se komouši ve vládě prali o koryta a nastupovali v čele s Alexandrem Dubčekem na nějakou prý lepší cestu – socialismu s lidskou tváří. Jak ten jejich socialismus s lidskou tváří skončil, to všichni víme, když se u nás od 21. srpna 1968 usadili okupanti z jejich vysněného bratrského Sovětského svazu a vyžírali naši republiku více než dvacet let.

Jediné štěstí, co pro naši kapelu v 1967. roce bylo dobré a co naši kapelu zachránilo před rozpadem, bylo to, že nám dokonce dali profesionální papíry, bez kterých se nedaly hrát velké ani menší koncerty. Na všechno muselo být potvrzení s razítkem. Kdyby nám bolševik profesionální papíry nedal, skončili bychom asi každý někde v nějaké fabrice. Tak to dopadlo i s naším kytaristou Jardou Křtěnem. Toužil po rodině a přísunu pravidelných peněz na živobytí, a proto nás v nejlepším vzestupu kapely opustil pro práci technika na letišti a manželku, která mu možná uvařila večeři, když dorazil utahaný večer po práci domů z fabriky. S námi ostatními to s přísunem peněz nebylo to ořechové. Sem tam přišla gáze za odehrané koncerty a sem tam nic. Věčně jsme byli švorcový a bez peněz. A první roky naší existence se stále diskutovalo, jestli pokračovat s muzikou nebo to zabalit. I když to byla tehdy doba temna, nějak jsme to přežili. Když na těch pár let slávy dnes vzpomínám, nedovedu si vlastně představit, co by dělala naše mladá dnešní rozmazlená generace, kdyby se na chvíli ten starej bolševický režim na pár měsíců vrátil.

Nějakým zázrakem jsme tím vším humusem rychle se štěstím proklouzli, i když to vždy nebylo lehké. Byli jsme mladí, blázniví a chudí. Na všechno politické dění kolem nás jsme nějak kašlali. Nejvíce ze všeho v tom hnusným bolševickým režimu kolem, o který jsme se moc nezajímali, nás bavilo to, že jsme mohli honit holky, že byly mejdany a sex s nimi. Do nějaké práce ve fabrice nebo na další studia v divných školách se nám moc nechtělo. Odkroutil jsem si rok na grafické škole na Smíchově, ale to mě tehdy vůbec nebavilo. Máma ze mě chtěla mít grafika nebo tiskaře, slušného poslušného občana, že prý je to dobře placená a dobrá práce. Osahal jsem si tedy i práci tiskaře v tiskárně Naše vojsko, kam jsem chodil ze školy na praxi. Připadal jsem si v té tiskárně jako mukl ve vězení. Ze školy mě nakonec po roce vyhodili.

V hlavě jsem tenkrát neměl nic jiného než ty fajn sexuchtivé holky a muziku. Když jsem po roce opustil grafickou školu, naháněla mě moje starostlivá máma do různých divných zaměstnání. Každý den doma měla kázání, za podpory jejího přítele Jarečka, že se nemůžu přece jenom tak

The Primitives Group 1966.

Zdeněk Burda, Ernouš Jarďa Šedivý, Pavel Peřta, Jarďa Křtěň a Ivan Hajniř

flákat a že si musím sám vydělávat na živobytí a že nemůžu pořád jenom čekat na to, co mi dá. Bez razítka v občanském průkazu, které potvrzovalo, že někde pracujete, bylo těžké se po Praze a po celé republice pohybovat. Měli tenkrát zákon, když někdo více než tři měsíce nepracuje, že je to příživník, nepřítel socialistického zřízení, a za to posílali do vězení. Hlídky VB nás kontrolovali skoro na každém rohu, několikrát denně. Znal jsem kamarádky, které soudruzi zavřeli na několik měsíců i několik let do vězení, když neměli v občance to jejich razítko, a nařkli je z prostituce a příživnictví. Úřadům nestačilo potvrzení matky nebo otce, že se o dceru, která s nimi žije ve společné domácnosti, starají a že ji živí.

Vyhnul jsem se vězení. Bylo mi to proti srsti, ale odpracoval jsem si, proflákal dva roky po domluvách a nátlaku mámy v různých divných zaměstnáních. Na Václaváku v tiskárně Svobodné slovo jsem dělal pomocného dělníka ve skladu papíru, kde jsme ještě s jedním kamarádem, jmenoval se Vojta, kutáleli dole ve sklepě obrovské, docela dost těžké válce papíru pro rotačky. Moje hodná mamča, která pro mě chtěla jen

to nejlepší, mě do tiskárny Svobodného slova doslova dokopala. Že prý, když tam budu chvíli sekat dobrotu, že si později můžu dodělat večerně tu grafickou školu, která mě tak strašně nebavila, a může ze mě být třeba dobrý tiskař. To se ale nestalo. Vydržel jsem tam jen pár měsíců. Byla to dřina ve špinavém, zaprášeném a temném podzemí a já se tam cítil jako v dobrovolném vězení. Když mi bylo sedmnáct, začali jsme s kamarády řídit s bigbitem. Propadli jsme rock'n'rollu!!! Po ukončení trápení ve skladu Svobodného slova mi ještě dala máma šanci u nich v práci v Laboratorních potřebách. Pracovala tam jako účetní, napřed ve Vysočanech a později v kanceláři v Ječné ulici. Tam jsem byl holka pro všechno. V Laboratorních potřebách byli zaměstnaný fajn lidičky, antibolševici a různé zkrachované existence. Bývalého majitele továrny ve Vysočanech soudruzi nechali po bolševické revoluci 1948, kdy mu fabriku znárodnili, ukradli, dělat mistra a šéfa. Byl to dobrý, skromný člověk. Všichni kdo tam pracovali ho měli rádi. Nevadily mu moje dlouhé vlasy. Hodný bolševik ho jako zázrakem nechal dokonce v jeho bývalé fabrice pracovat. Měl štěstí, že neskončil jako mnozí fabrikanti nebo podnikatelé v Jáchymově, v uranových dolech jako nepřítel socialismu. Pracoval tam s námi dokonce i skutečný, opravdický šlechtic, baron, a podobné zkrachované existence z první republiky. Tyhle fajn lidičky, oloupený

Ivan Hajniš, 1. československý beatový festival, 20. – 23. 12. 1967, Lucerna Praha

bolševikem o svobodu, svobodné podnikání a o někdy docela dost velké majetky se všichni měli docela rádi. Spojovala je nenávisť ke všemu bolševickému, s čím českoslovenští komunističtí kolaboranti, kteří z naší svobodné republiky udělali ruskou kolonii, přišli. Mě si brzy oblíbili. Běhal jsem jim několikrát denně se džbánkem pro pivo, do blízké hospody hned za rohem, a to se kamarádům nenávidícím vše co smrdělo komunismem, zamlouvalo. Byl jsem pro ně užitečný. Viděli ve mně asi trochu antibolševického rebela, s těmi dlouhými vlasy, které jsem k nevůli mojí mámy nosil. Věděli, že ty dlouhé vlasy komouše moc štvou. Přišlo to přeci z imperialistického Západu. The Beatles, The Rolling Stones, The Kings atd., všichni nosili dlouhé vlasy. Že jsem se nenechal zlomit, neostříhal jsem se třeba na ježka, jim bylo na mně asi sympatické. Byl jsem jejich krevní skupina. Prejmenovali mě tam na Růžu. Moje jméno Ivan se jim zdálo asi moc ruský. Byli to hodný lidičky. Dokonce nám vyrobili z železných trubek pro naši začínající kapelu stojany na mikrofony. V obchodech se nějaké stojany, el. kytary, struny, bluesové harmoniky nebo podobné pomůcky pro muzikanty v té době vůbec neobjevily.

Proflákal jsem se nějak na těchto podivných místech, kde se manuálně pracovalo, do věku 18 let, kdy jsem se s naší kapelou pomalu začal prosazovat, stal se frontmanem, zpěvákem a miláčkem všech holek, které za námi na koncerty běhaly. Tehdy jsem byl docela hezký klouček.

O zlaté éře The Primitives Group 1964–1969 jsem již napsal a vydal knihu *Legenda The Primitives Group* a v té knížce, když si ji seženete třeba na koncertech naší kapely, se dočtete, jak jsme se zničehonic dostali až na slavná prkna Lucerny v Praze, do sportovní haly Na Pasienkách v Bratislavě, nebo když jsme odehráli dva vyprodané koncerty v Ostravě ve sportovní hale na Černé louce. Na koncerty v Bratislavě a Ostravě jsme dokonce letěli z Prahy letadly, což bylo v té době docela nevídané. To jsme se cítili jako The Beatles nebo The Rolling Stones.

*Tehdy jsem byl docela hezký klouček.
Ivan Hajniš 1967*

Športovná hala Pasienky, Bratislava

Vlastně ani nevím, proč se nám to s naší kapelou tak dobře povedlo prorazit. Asi to bylo tím, že bolševik zavřel republiku, hrál jenom jejich bolševickou muziku a nepouštěl k nám zahraniční hvězdné kapely. Mladí lidé, kteří poslouchali Radio Luxemburg, kde se hrály hity tehdy nejslavnějších skupin z UK a USA, si chtěli také užít naživo vlnu rock´n´rollu. A tak, když nějaká nová mladá kapela někde náhodou zahrála, i když trochu primitivně, byla nouze o nástroje a vybavení pro muzikanty, mládež se domluvila a šli se bavit na muziku, bigbít, kterou bolševik do éteru nepouštěl. Byla to přece reklama imperialismu a kapitalismu.

Na prvních bítových festivalech v Československu v pražské Lucerně jsem měl to štěstí, stát na stejném pódiu s fantastickým varhaníkem z UK Keith Emersonem a jeho The Nice, hrál tam také velká hvězda jazzman George Fame, ze Švédska Mecki Mark Men a finská zpěvačka Anki Lindqvist, z Holandska fantastický blues band Cuby and The Blizzards. Později v sedmdesátých letech, když jsem byl již v emigraci ve Švédsku, jsem se několikrát na různých koncertech s kapelou Mecki Mark Men i s Georgem Famem potkal. A nebyli to jenom tito umělci. Za dlouhá léta mého působení ve Skandinávii i jinde v západní Evropě od roku 1969 jsem měl to štěstí potkat se na různých akcích s mnoha velkými hvězdami světového šoubyznisu.

Na Beat festivalu v Lucerně 1968 jsem se docela dobře seznámil se švédskou kapelou Mecki Mark Men a se zpěvačkou Anki Lindqvist. Byli v Praze několik dní a odehráli extra koncert v našem Music F Clubu.

Pozvali jsme celou kapelu do NEW CLUBU k Dádíkovi Sodomovi, to byl bratr známějšího zpěváka Viktora Sodomy – pro neznalé, NEW CLUB se nacházel kousek nad vršovickým Ďolíčkem FC Bohemians Praha a byl to klub jen pro členy profi bigbitových kapel, kteří si mohli přivést s sebou kamarády. Nebyl otevřen pro veřejnost. Když někdo chtěl do klubu, musel zazvonit na zvonek, a když to nebyl někdo právě z nějaké kapely třeba od Olympicu, Matadors, Flamenga, George & Beatovens, Rebels nebo Primitivů, nebyl vpuštěn.

Když Dádík chtěl pozdě v noci zavírat klub, přesunuli jsme se s menší partičkou ke mně, do bytu v Nuslích po mámě, která na Vánoce 1998 emigrovala do Rakouska a později do USA. V malé veselé partičce, která se mnou z NEW CLUBU v noci odešla, byl mimo Anki Lindqvist i Vláda Mišík, do kterého se Anki zakoukala. Vláda byl tenkrát jakoby vystřižený z módního časopisu. Nosil asi dost drahou koženou bundičku, černé kalhoty s nažehlenými puky, nablýskané boty, šáteček uvázaný kolem krku a naondulovanou hlavu. Žádný obrázek rockera to tenkrát nebyl. Ale nedivil jsem se, že se Anki do Vládi zblblá. Vláda Mišík byl pro holky pěkný,

GEORGE FAME. Fantastický jazzman, zpěvák, hráč na Hammond organ a piano. George Fame si oblíbil Švédsko a skoro každý rok dojížděl do Skandinávie hrát

Finská zpěvačka ANKI LINDQVIST

žádaný objekt. Do hospody, hned vedle za rohem na Náměstí bratří Synků, jsme běhali pro pivo s velkým kýblem. Tenkrát některé hospody měly otevřeno non stop. Když se chýlilo k ránu, veselá partička se vypařila, kdoví kam. Jak to později s láskou mezi Anki a Vládou dopadlo, to nevím. To zůstalo jejich tajemstvím.

Právě toto setkání se švédskými rockery mě ovlivnilo k emigraci na sever.

Ve Skandinávii se proslavila Anki Lindqvist mnoha hity s populární skupinou Cumulus. Byla hodně oblíbená i ve Švédsku. I já jsem měl v mém trubadúřském repertoáru některé její songy.

Bohužel Anki zemřela 15. listopadu 2007 ještě v docela mladém věku 62 let, v její oblíbené chatě, uprostřed finských lesů a jezer. Měla ráda lesy a volnou přírodu.

KEITH EMERSON a THE NICE

MECKI MARK MEN. Švédská rocková legenda šedesátých let

Ivan Hajniš a The Primitives Group, Lucerna, Praha 1968

Keith Emerson se později proslavil po celém světě v triu „Emerson, Lake & Palmer“.

Byl to neskutečný zážitek vidět, zažít fantoma Emersona, virtuosa a hráče na Hammond orgel, showmana, na stejném pódiu v Lucerně, kde jsem si zahrál s The Primitives Group i já. Naše kapela byla součástí toho fantastického Prvního beatového festivalu, ve dnech 20. – 23. prosince v roce 1967.

Keith Emerson používal dvoje hammondky. Na ty lepší hrál a s těmi druhými vyváděl psí kusy. Skákal po nich, nadzvedával je a bodal nože do klávesnice. Tenkrát tam zahrál s The Nice instrumentální protestsong America od Leonarda Bernsteina. Všem, kdo tam tenkrát byli, spadla brada o pět pater. Byl to neskutečný nářez...

Návraty domů

Po sametové revoluci v 1989. roce jsem začal častěji do svobodnějšího Československa pravidelně jezdit. Měl jsem v Praze tátu, kterého jsem nemohl navštěvovat dlouhých dvacet let, byl jsem totiž nepřítel republiky, zradil jsem komunistické ideály, když jsem zbaběle emigroval, utekl z komunistického blahobytu do švédského socialistického království.

Hned při první návštěvě v roce 1990, když jsem byl u táty ve Vltavské ulici, kousek od Strossmayerova náměstí, si pro mě přijel Bini Laney, známá to postavička, která se od prvopočátku šedesátých let pohybovala u bigbítu. Mezi pamětníky začátků bigbítové éry v Československu se vyprávějí dodnes o Binim a Mancice, kdy působil jako elektrikář a zvukař u rockové kapely Hell's Devils, veselé historky. Když se Hell's Devils rozpadli, stali se Bini a jeho Mancika velkými fanoušky a kamarády naší kapely. Již od vzniku Hell's Devils se náš pozdější manažer Eugen Fiala a Bini Laney sešli právě u této rockové kapely. O Eugenovi se vyprávěly divoké story, jak na pódiu střílel z poplašňáku, o hádkách a boji s policajty, kteří chtěli zrušit násilím rozjeté koncerty, když rozparádné publikum demolovalo nábytek v koncertních sálech. O fantomovi Binim Laneyovi, který byl mistr na slaboproudou elektriku, kdy dokonce při jednom koncertu použil žehličku místo odporu, aby mohla kapela dokončit koncert, se povídaly i jiné divoké story. Byl kamarád s Rozinou, hlasatelkou na rádiu Svobodná Evropa a nenáviděl z celého srdce komunistický režim. Docela otevřeně o tom bolševickém svinstvu mluvil. Nebál se jich jako někteří jiní rockeři a většina československého obyvatelstva. Byl to prostě génius. Bolševik si myslel, že je Bini blázen, že mu straší v hlavě, a tak mu všechny průšvihy nějak procházely. Dokázal si zařídit svojí chytrostí i invalidní penzi. Říkal všude, že nebude podporovat nějakou práci ten zkurvenej bolševickéj režim. Nemohli ho proto zavřít za příživnictví a byl spokojen. Náš manažer Eugen Fiala byl sice hodně chytrý, ale penzi si nedokázal zařídit jako kamarád Bini. Proto taky skončil v kriminále. Bol-

ševici si na něj a několik kamarádů, kteří se scházeli dole v parku pod Vyšehradem, kde hráli na lavičkách pro holky na kytary, vymysleli, že to jsou nebezpeční zločinci a kriminálníci, když místo toho aby někde dřeli ve fabrikách a budovali socialismus, flákali se svobodně po večerech v parku a bez razítka v občance. Pochytali je, zavřeli je a udělali z toho velký politický zastrašovací proces s Vyšehradskými jezdci. Kdo nevěděl, jak to opravdu s těmi normálními mladými kluky, kteří se jen chtěli trochu svobodně bavit, bylo, ten si myslel, že je to proces s nějakými vrahy. Eugen si to docela ve vězení odskákal. Když ho propustili po odpykání trestu, měl zničené plíce a byl v jeho mladém věku, nebylo mu ještě ani 30 let, docela dost zdravotně odrovnán.

Bini Laney mě přemluvil, že s ním musím jet na koncert plzeňské legendární kapely Odyssey do Chlumce nad Cidlinou. Nasedli jsme tedy do mého amerického maxivanu, osmiválce Dodge, který jsem měl tenkrát jako transportní bus naší švédské kapely Blues Line, a jeli jsme za kamarády do Chlumce.

Když jsme přijeli na místo koncertu, byl jsem překvapen, kolik lidí se tam sešlo. Bylo tam snad dva tři tisíce mladých svobodných lidiček. Dýcha na mě rock svoboda, pivo, guláš, holky a živá muzika.

Můžu říci, že jsem byl v ten moment nesmírně šťastný, po dlouhých dva-

ceti letech v emigraci, doma, ve svobodném Československu, bez bolševika a s bigbitem.

Poslední roky života prožil Bini s černým kamarádem, kterého měl přivázaného šňůrkou za nohu, aby mu ten pták neuletěl. Nevím, jestli to byla vrána nebo havran? Měl toho černého tvorečka moc rád a ten jeho pták mu lásku oplácel. Bylo to jeho černé dítě. Bini chodil dlouhá léta s Mancikou, která nosila na bigbítové koncerty různé hady, plazící se po jejím těle. Když se tento zajímavý páreček objevil někde na někte-

Bini Laney se svým ptákem